Lisa Priča iz života **Nikola Z. (45) iz Paraćina bio je šokiran reakcijom svoje supruge kada joj je saopštio da se zaljubio u drugu ženu**

„Nisam bio jedini **preljubnik** u porodici"

Svesni svojih grešaka i propusta koji su doveli do toga da se udalje i ljubav potraže na nekom drugom mestu, neverni supružnici su ipak shvatili da im je mesto u porodici, jedno pored drugog, uz decu

„Najteže mi je bilo da skupim hrabrost i kažem Mari da želim razvod braka..."

Mara i ja smo jednostavno postali skladan, bračni par. Život nam se prelio u običnu kolotečinu, a konverzacija se svodila na to da li je dolazio majstor za veš mašinu, idemo li ili ne na tu svadbu, kako je naš sin mogao da dobije dvojku iz matematike kad je toliko učio, zašto moja majka ne ide redovno na terapiju... Posle šesnaest godina zajedničkog života valjda smo smatrali da drugačije ne može da bude i da potpuno isto funkcionišu i svi drugi parovi sa tolikim bračnim stažom. Nikada se nismo zapitali da li možemo bolje. Nismo imali vremena da se pitamo, neprestano smo bili u jurnjavi, obavezama i poslovima.

A nije oduvek bilo tako. Već prilikom našeg prvog susreta, pre mnogo godina, sevale su varnice na sve strane. Bio sam tada srednjoškolac, vrlo nestašan, pa sam stalno zapadao u neke nevolje. Nas nekoliko drugara toga dana se popelo na krušku omraženog nam komšije, s namerom da je celu oberemo. Prst sudbine mi je izmakao granu na kojoj sam stajao, pa sam iz sve snage zveknuo na zemlju i dobro se ugruvao. Drugovi su me podigli i poneli do obližnjeg doma zdravlja, da vidimo da li sam nešto polomio. Na hodniku nas je presrela ona, i upitala nas šta mi se desilo. „Pao je s kruške", odgovorio joj je Marko koji me pridržavao, a ona je prasnula u tako zarazan smeh da smo svi počeli da se smejemo. Tada sam je bolje pogledao i momentalno se zaljubio u taj niz bisernih zuba i prelepe, plave oči. **Mara je bila tri godine starija od mene i već je radila kao medicinska sestra. Još dugo posle tog dana osećao sam na sebi njene meke i nežne ruke** koje su me previjale, pošto me doktor pregledao. Osetio sam da sam se i ja njoj dopao, mislim da je bila prema meni nežnija nego što je to uobičajeno u takvim prilikama. Ipak nisam imao hrabrosti bilo šta da predložim, smatrajući da sam za nju običan klinac.

Pao s kruške pa pravo kod Mare

Nije prošlo ni mesec dana kada sam ugledao Maru na ulici kako mi ide u susret. Nisam hteo da joj se javim jer sam mislio da me se ne seća. Ko zna koliko ovakvih koji „padnu sa kruške" ona dnevno previje. Na moje veliko iznenađenje, prišla je ona meni konstatujući da sam se brzo oporavio. Totalno iznenađen, sam sebe sam zbunio još više izgovorivši (hrabrošću koju nisam imao): „Dobro sam zahvaljujući tebi."

Tako je počela naša velika, strasna ljubav koja nije imala granica. Maru sam voleo svim svojim srcem, a znao sam da je i ona meni privržena. To je i dokazala tako što je imala strpljenja da me čeka dok sam odrađivao sve što je trebalo – srednju školu, fakultet i vojsku. Oboje smo bili nestrpljivi da počnemo zajedno da živimo, pa smo se kao deca radovali sklapanju našeg braka. Moj drug Marko, koji je prisustvovao našem prvom susretu, bio je kum.

Postali smo „skladan" bračni par

Brzo smo se skućili, došla su na svet i deca – prvo ćerka, a onda i sin. Mara je i dalje radila u paraćinskom domu zdravlja, a ja sam se zaposlio u firmi u kojoj je Marko bio već nekoliko godina. Sve je, na prvi pogled, bilo savršeno. Čak ni Mara i ja nismo primećivali koliko malo vremena posvećujemo jedno drugom, koliko smo se odaljili. Posvećenost domaćinstvu, deci, karijerama, bolesnim roditeljima, potpuno je u senku bacila naš međusobni odnos. **Otuđenosti je doprinelo i to što sam sve više vremena provodio u Beogradu, zbog posla.** Marko i ja smo došli tako u situaciju da smo u Paraćin odlazili samo vikendom. Nikome to nije smetalo, ni meni, ni Mari, ni deci, a znao sam – ni Markovoj porodici. Lepo sam zarađivao, napredovao u poslu i svaki slobodan trenutak provodio s decom. Bio sam veran ženi i mislim da je Mara to osećala.

Okolnosti su, međutim, učinile svoje, mogu slobodno reći – bez uticaja moje volje. Najmanje što mi je u životu trebalo bilo je to da se zaljubim. Pet dana u nedelji živeo sam u velikom gradu, družeći se samo sa kolegama sa posla, među kojima najviše sa Markom koji mi je bio podrška u svemu. **Sve češće je na pauze za ručak sa nama išla mlada koleginica Tanja, koja se nije trudila da prikrije naklonost prema meni.** Drugari su me često zadirkivali, aludirajući na njeno ponašanje, što je dovelo do toga da obratim malo više pažnje na ovu devojku. Što sam je više posmatrao, to mi je više okupirala misli, pa sam uhvatio sebe jednog jutra u panici kada se Tanja nije pojavila na poslu. Uzela je slobodan dan, a ja sam shvatio da mi užasno nedostaje. Sledećih nedelja sam joj uzvraćao poglede, slao joj signale da mi njeno prisustvo izuzetno prija, a ona mi je uzvraćala time što je stalno bila tu negde blizu mene.

Počelo je kao bezazleni flert, a nastavilo se kao nežna, zabranjena ljubav, za koju smo oboje verovali da nema budućnost. Nije mi ni na kraj pameti padalo da ostavim porodicu, a velika razlika u godinama mi je u početku bila „kost u grlu". Osećao sam se kao sredovečni, neživljeni muškarac koji se „hrani" iskrenom ljubavlju predivne, mlade žene. Ipak sam uživao u nezaboravnim zajedničkim trenucima, ali sam uvek držao „odstupnicu" dajući joj do znanja da nikada neću biti sasvim njen. Nikada joj ništa nisam obećavao, niti planirao unapred. Jednom rečju – **držao sam svoje emocije pod kontrolom, u dobroj meri i zato što sam u dnu duše osećao da je Tanja opasna po mene.** Opasna u smislu da mi je bilo vrlo stalo do nje.

Slepo sam se zaljubio u Tanju

Moj instinkt se tako još jednom pokazao kao nepogrešiv. Posle godinu dana viđanja sa Tanjom, postao sam potpuni ovisnik o tom milom biću. Bez nje nisam mogao da zamislim ni jedan svoj dan. Sve je bilo kao u bajci. Mi nismo delili probleme, naša konverzacija svodila se samo na to koliko jedno drugo volimo, gde ćemo izaći na večeru i šta ćemo jedno drugom raditi u krevetu. Ničim nismo jedno drugo opterećivali, ničim sputavali.

Jednog dana Tanja mi je hladno saopštila da je dobila premeštaj iz Beograda u Suboticu, da ona mora da prihvati odlazak, jer drugog rešenja nema. Otvoreno mi je rekla da je to prilika da se i ja odlučim šta želim u životu, da ne mogu da sedim zauvek na dve stolice. Rekla je da iz sveg srca želi da krenem sa njom, ali da je odluka na meni. **Pitala me je koliko mi vremena treba da donesem odluku, a ja sam joj kao iz topa odgovorio da mi vreme nije potrebno, da ću za njom i na kraj sveta.** Da, u tom trenutku sam osećao tako. Tanja nije mogla sakriti suze radosnice, bili smo tada potpuno opijeni jedno drugim.

Otrežnjenje je stiglo kada sam shvatio da je sledeći korak onaj kada treba Mari da saopštim da volim drugu ženu. Nisam želeo da je povredim, a naročito ne ovako krupnim udarcima. Mara je zaista bila dobra majka, domaćica, supruga. Osećao sam se grozno. Svojim jadima najviše sam ugnjavio Marka, kukajući mu svakog dana nad sopstvenom sudbinom. On mi je uvek ponavljao isto: „Moraš razgovarati sa Marom i skratiti sebi muke. Ona je pametna žena, razume sve i svakog, razumeće i tebe."

Tako sam se, priklješten između straha da ću izgubiti Tanju i straha da ću povrediti Maru i decu, našao u Paraćinu. Nedostajalo mi je hrabrosti pa sam, pre nego što sam otišao kući, svratio u kafanu na jedno piće. Malo mi je bilo jedno, pa sam tek posle petog smogao snage da zakucam na naša vrata. Otvorila mi je Mara zabrinutog lica. „Šta se desilo?", pitala me uplašeno. Znala je da nešto nije u redu, jer nisam imao običaj da dolazim usred nedelje. Nisam hteo da produžavam svoju agoniju, niti da nju držim u neizvesnosti, a i alkohol mi je ulio dodatnu odlučnost – odmah sam seo naspram nje i predočio joj svoju rešenost da se razvedem jer sam zaljubljen u drugu ženu.

Osetio sam kako to boli

Mara me je gledala nekim blagim, brižnim pogledom rekavši: „Dobro je, mislila sam da je nešto gore." Videvši da se nije potresla, počeo sam da joj se poveravam kao najboljem prijatelju i da joj potanko obrazlažem situaciju u kojoj sam se našao. Pažljivo me slušala, a kada sam završio svoj monolog, tiho mi je rekla: **„Nije to ništa strašno, sve što si mi ispričao dalo se i očekivati. Oboje smo bili usamljeni, odvojeni i otuđeni.** Ono što ja predlažem je da odeš sa Tanjom, živi svoju zaljubljenost, ali nemoj da se razvodimo i da stvaraš sebi novu porodicu. Imamo dvoje dece, jedno je u pubertetu, potrebni smo im oboje, nisu dužni da ispaštaju naše propuste. Dobrovoljno smo ih izrodili, nisu to od nas tražili – zato moramo da brinemo o njima. **Vidiš kako ja – već pet godina imam ljubavnika, a da to niko nije osetio. Niko ne trpi – ni kuća, ni deca, ni posao, ni ti. Pa nisam poludela, ostavila sve i otišla. Idi, mi ćemo te čekati."**

U ljubavnom trouglu najgore je prošla Tanja, koja je poklonila svoju ljubav pogrešnom čoveku

Trenutni šok i bol koji sam osetio kada sam saznao da moja žena ima ljubavnika, odredio je moju sudbinu. Nisam otišao za Tanjom „na kraj sveta", ostao sam gde sam oduvek pripadao i posvetio se porodici.

Tekst: Lada Ilić / Fotografije: [illegible]

U sledećem broju: nežna priča o brižnoj majci koja se suočava sa ćerkinim odrastanjem i odlaskom u veliki grad

MIŠLJENJE STRUČNJAKA

■ Dobar i kvalitetan brak podrazumeva ljubav, međusobno poverenje i poštovanje. Ali i izvesan trud supružnika da brak ne bi postao kolotečina, u kojoj nema mesta preteranim emocijama, niti odstupanjima od šablona. Taj trud bi se mogao nazvati svojevrsnim „bračnim aktivizmom" **i uglavnom se odnosi na to da i pored mnoštva životnih, egzistencijalnih briga i nedaća, nađemo vreme da nastavimo da upoznajemo našeg bračnog saputnika.** Ovo intimno i kvalitetno provedeno vreme partnera jedan je od ključeva bračne sreće na duge staze. Treba povremeno zaboraviti na obaveze, probleme, dečje zahteve, svet u kojem se živi. Pravdanje manjka „bračnog aktivizma" velikim obavezama i nemanjem vremena je, ipak, samo traženje izgovora kako bi se izbegao dodatni napor. **Svaka emotivna veza, bilo da se radi o dve prijateljice, zabavljanju ili braku, ne može da opstaje sama od sebe,** po automatizmu, ma kolike lepe i nežne emocije postojale na samom početku.

■ **Izleti van braka često služe upravo da bi nadomestili nešto što se u rutiniziranom braku izgubilo – nežnost, usmerenost na partnera, strast.** Pored toga, ovakve veze su oslobođene i većine realnih životnih problema, pa tako veoma podsećaju na veze koje uspostavljaju mladi koji su još uvek zaštićeni u svojim primarnim porodicama. **Iz ovih razloga, vanbračne veze uglavnom deluju idealno i neopterećeno,** tako da se osobama koje se u njima nalaze čini da su napokon pronašle baš tu vrstu odnosa o kojem su oduvek maštale.

■ Ostanak sa bračnim drugom ili početak zajedničkog života sa novim partnerom, osobi neće doneti ništa kvalitativno novo ako ne razmisli prvenstveno o svojim željama i potrebama u braku, zatim o partnerovim i, na kraju, o načinima održavanja jedne kvalitetne emotivne veze. Inicijalne kapisle za jedno ovakvo promišljanje mogu biti najrazličitije – višak vremena ostvaren odlaskom u penziju ili gubljenjem posla, osamostaljivanje dece, odlazak iz zajednice i preseljenje u sopstveni stan, ali i neverstvo supružnika.

■ Ovo „bračno otrežnjenje" nije ništa drugo do realno sagledavanje situacije u kojoj se nalazimo mi i naš partner, emocija koje gajimo jedno prema drugom i početak traganja za mogućim rešenjima koja će brak izvući iz krize i dati mu novi smisao i kvalitet. **Ukratko rečeno, uzroci bračnog neverstva nisu u „idealnim osobinama" novog partnera naspram manje idealnih osobina supružnika, već u nedovoljno kvalitetnim odnosima supružnika.**